

Christian Dahl Restorff

5. mai 1909 – 18. februar 1997

Eg havi kent Christian, síðani eg var ein smádrongur. Fyrst kanska bara sum ein vinmann hjá pápa mínum, seinri sum ein av mínum bestu persónligu vinum, kann eg siga. Eg havi onkun-tíð sagt at eg gjøgnum foreldur míni havi »arvað« nakrar góðar vinir. Christian og Maria hava verið slík á ein serligan hátt. Her skal ikki verða gjørt meir burtúr tí, men pápi mín kom at kenna Christian longu tá ið hesin var ein ungur maður, og kendskapurin við Mariu stavar uppaftr longur aftur, til foreldrini hjá henni, Hans og Anette Joensen.

Har gistu foreldur míni, tá ið tey vóru í Havn, serliga var tað pápi, tí hann reisti nøgv. Seinri tá ið Christian hevði bygt Hafnia, varð tilhaldsstaðið har, og tað er tað enn tann dag í dag hvat ið okkum viðvíkur, sum eru komin aftaná. Blíðskapurin hevur verið ófórur, og hann er ikki minni maður, fyrri tað um tað næsta ættarliðið hevur tikið við. Mest hevur man verið á hotellinum,

men mær hevur eisini unst at komið á gátt bæði uppi við Hoyvíksvegin og Handan Á, og hava tað verið hugnaligar lótur. Ja ongantið fer tann blíðskapur og vinarlag, ið her hevur verið víst, at verða gloymt. Eg haldi, at tað var seinastu ferð eg tosaði við Christian, at hann nevndi eitt sindur um hvussu sjúkur hann hevði verið sum ungur, ikki tað at hann gramdi seg, men heldur at hann undraðist yvir, at hava nátt so høgan aldur.

Hesin vinskapi húsanna millum hevur í grundini fyrst og fremst botnað í tí felagsskapi vit eiga sum trúgvandi, at hava kunna gleðst um tað somu frelsu vit eiga ígjøgnum trúna á Harran Jesus Kristus, og hesa vónina eigur tú góða Maria og tit øll, at tað endar ikki her, tað er ikki alt slutt nú. Nei, sum Paulus skrivur til samkomuna í Korint: »So verða tey tá verandi hesi trý, trúgv, vón og kærleiki«.

Richard Danielsen

Heini

f. 1977 – d. 1997

Nú tað aftur er farið at vára, náttúran vaknar úr vetrardvala, flytfluglurin leitar heim aftur til oyggjar okkara, fingi út sorgarboðini: Heini, náttúruvinurin, hevur lagt árarar inn, fjørðurin rógvin; bert 19 ár, í hvíns blómandi vári. So óskiljandi og dapur! Hvi untist honum ikki at hoyra tjeldrini láta aftur í ár? Vit megna ikki at svara.

Í skúlanum og millum manna minnst vit Heina sum ein dæmigan, dugnaligan, gløggan og livsglaðan ungling. Sjálvit eftir at hann var farin úr skúlanum, plagdi hann at hjálpa til við t.d. fyrirreikingunum til jólahaldið í skúlanum. Soleiðis var Heini; hjálpsamur og virkisfús. Viðvíkjandi skótarbeiðinum munnu vit ikki taka muninn ov fullan, tá vit siga, at skótarnir á Argjum og í øllum Føroyum hava mist ein úrmæling.

At Heini verður saknaður av mongum prógvaði tann ovurstóri skarin, ið fylgdi honum úr Argja kirkju. Hjartanemandi var at síggja skúlanæming-

arnar og skótarnar. Svárast nífur tó sorgin hjá tykkum, ið stóðu honum næst.

Góðu Brynhild og Sjørður! Vit hava saknað tykkum í skúlanum hesar tríggjar mánaðirnar. Okkara tankar hava leitað til tykkara. Gud gævi, tit skjótt orka at byrja aftur í starvi tykkara!

Góðu foreldur, systkin, ommur og Gisleys! Orð okkara eru fátækslig, men lat vónina um hitt æviga várið, vónina um at alt ikki endar á gravarbakkanum, vera tykkum ein uggi í sorg tykkara. Sum vit sungu í kirkjun:

Óg tá her er farin dagur
neyð er lokin, tagna klagur
børn øll síni rødd hans kallar
heim til gleði ævir allar.

Við djúpari samkenslu.

Vit í Argja skúla

Okkara elskaðu, kær foreldur

LIS og KRISS GUTTESSEN
Tórshavn

andaðust sunnudagin 23. mars.

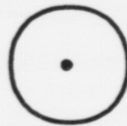
Farið verður úr kapellinum á Landssjúkrahúsin-
um skertisdag kl. 16.00. Jarðarferðin verður fanga
fríggjadag kl. 14.00 úr Havnar Kirkju.

Janus og Ívar

Amnesty
International
Føroya deild

er opin mánadag,
mikudag og fríggja-
dag kl. 11.00–16.00 á
Bryggjubakka.
Tlf. 158 16

Heini er farin heim

Sunnudagin, tann 16. mars, fingi vit syrgiliga boðini um, at Heini var deyður, hann andaðist sama morgun á Ríkissjúkrahúsinum, bara 19 ára gamal.

Heini var virkin í skótarbeiðinum. Ja, hann var millum teir virknastu skótarnar, hugagóður og dugnaligur í øllum tí, hann fekt við.

Eg var liðleiðari á Argjum, tá ið Heini sum 13-15 ára gamal var patrúljuførari, og vísti hann longu tá síni góðu evni sum fyriskipari og leiðari, og var m.a. eisini við til at vinna LPK við síni patrúlju. Vit høvdu eitt væl virkandi skótarbeiði hesa tíðina, og hevði eg ta gleði at kunna fylgja menningini hjá hesum evnarika unglinginum, - og av hesum spretti eitt varandi samstarv og satt vinarlag, sum vit nú mugu ásanna, varði alt lívið.

Tá ið Heini var bara 14 ára gamal var hann við mær sum hjálpari á eini norðurlandskari ungdomsskótalegu á Sela-trað, ið eg var leiðari fyrri. Tá sa eg, at hann hevði nakrar sera tyðandi eginleikar, og at vit í honum áttu ein komandi skótleiðara.

Heini var lættur at samstarva við og hevði leiðaraevni sum fáur. Hann hevði nøgv hugskot, var hugkveikari og altíð fúsir til nýggjar avbjóðingar. Mangan var hann forspáari, tá ið farast skuldi undir onkra serliga spennandi verkætlan. Hann var ein av stigtakarunum til 100 km gonguførð og til ferðina á tunnu-
Haka av Eidi til Argjar. Hann var eisini ein teirra, ið fekk tað at klintra og siga upp í skótarbeiði sum eitt nýtt og spennandi virksemi.

Ja, Heini var sera virkin í skótarbeiðinum. Hann var við til óteljandi skótatiltøk og legur, á Skótadeplinum á Sela-trað, á Kambsdali og aðrastaðni kring landið. Eisini var hann við á legum uttanlands, á landslegu í Danmørk 1990, á Jamboree í Hálendi 1995, og á rovaralegu World Moot í Svøríki 1996.

Á jamboree-ini í Hálendi var ein ungdomsraðstevna um rættindi barnanna í heiminum, har ein ungdomur úr hvørjum av teimum 166 londunum á leguni skuldi vera við. Fyri Føroyar var Heini, og har fekk hann gjørt eisini sína ávirkan galdandi yvir fyri ST-aðalskrivaranum, sum tey høvdu samband við. Ja, eisini á altjóða stigi gjørdi Heini vart við seg.

Tað var sjálvsagt, at Heini gjørdist liðhjálpari, og seinni liðleiðari hjá skótunum á Argjum. Hann gjørdi, saman við sínum liðhjálparum, eitt megnar arbeði fyri børn og ungdom á Argjum. Síðan fjør summer var hann liðleiðari hjá ungdomsskótunum.

Heini tók øll grundleggjandi leiðarskeiðini hjá KFUM-skótunum, og gjørdist hann Gilwell-skóti á páskum 1996.

Í februar 1996 vórðu Heini og Gisleys vald í landsnevndina hjá KFUM-skótunum, har tey saman høvdu ábyrgdina av virkisnevndini.

Eltir loknan skúla á Argjum fór Heini undir SIT-útbúgving á Tekniska skúla og síðan í bílmeikanikalæru. Hesa tíðina, meðan hann var í læru, kom hann ofta inn á skrivstovu mína í døgurðatímanum, og fingi vit tá eitt prát saman um dagsins spurningar ella um okkurt tiltak, sum var fyri framman.

Heini hevði eitt gott heim - sum ikki er so sjálvsagt nú á døgum. Hann átti foreldur, sum stuðlaðu og stimbraðu hann í hansara áhugamálum. Hóast hann

Heini Hansen,
04.09.1977 - 16.03.1997

sum 13 ára gamal helt, at foreldrini kanska sýndu ov stóran áhuga, so veit eg, at hann seinastu árin við takksemi og gleði sá tann stóra týðning, hetta hevði. Ja, hann vaks upp í einum góðum heimi og var ein góður beiggi og sonur.

Heini og Gisleys vóru ung, bara 14-15 ár, tá ið tey funnu saman, og tey høvdu bæði sama áhuga, skótarbeiðið. So Heini upplivdi eisini henda týðningarmikla part av lívinum, sum kærleikin millum tvey ung er.

Skóthugsjónin, í øllum tí hon fatar um, hugtók Heina, og var henda hugsjónin hansara vegur í lívinum. Tann andaligi parturin, ið umfatar trúna á Guð, tann parturin, ið umfatar náttúruna, og tann samfelagsligi parturin, ið umfatar vinalag og umsorgan fyrri øðrum. Henda hugsjón hevði stóran týðning fyrri Heina, og var tað, ið hann bygdi sítt lív á, - ja, hann var skóti av sonnum.

Stutt fyrri jóli í fjør gjørdist Heini bráðliga álvarsliga sjúkur. Í tríggjar mánaðir lá hann á Ríkissjúkrahúsinum, og hóast nøgva pínu og krevjandi viðgerð, so sýndi hann ótrúligt tølsemi. Hesar tríggjar mánaðirnar hann var í Danmørk, hevði hann síni kær um seg. Foreldur, systkin og genta vóru um hann hesa sváru tíð. Hetta var honum til stóran ugga. Eg hevði eisini ta gleði at vitja hann bara eina viku, áðrenn hann andaðist. Og hóast vit hildu okkum vita, hvønn veg sjúk-an bar, so er tað tungt og ringt at skilja og goðtaka, at Heini skuldi fara so ungur.

Henda vakra várdagin, tann 20. mars, var eitt stórt fylgi, ið sýndi samkenslu og fylgdi Heina til hansara seinasta hvíldarstað her á fold. Og tókk eiga prestarnir Bergur og Uni fyrri síni troystarriku orð.

Heini er farin heim; men hann fer at liva í minni okkara. Vit hava mist ein góðan vin og ein trúgvan skóta, og saknurin er ómetaligur. Í løtuni er ringt at siggja, hvussu vit koma longri. Men størst er sorgin og saknurin hjá tykkum, Brynhild, Sjørði, Ólavi, Olgu Kristinu og Gisleys. Má Guð styrkja tykkum í sorgini og í tíðini, sum kemur.

Vit kunnu í sorgini tó gleðast um, at Heini, hóast hann fór á so ungum aldri, hevði eitt gott liv ta tíðina, honum varð givin her okkara millum. Hann hevði eitt gott lív saman við foreldrum og systkinum og gentu. Og hann átti góðar vinir og saman við teimum nógv góðar upplivingar í skótarbeiðinum.

Æra veri minninum um Heina Hansen.

Vit, sum kendu Heina, hava nógv gott at minnst og nøgv at takka fyri.

Óg tá her er farin dagur,
neyð er lokin, tagna klagur,
børn øll síni rødd hans kallar
heim til gleði ævir allar.

Kári Olsen, skótaráðgevi

Haldið **sosíalín**